

SSygn. akt XVI GC 3690/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 05 kwietnia 2017 roku

Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy w W., XVI Wydział Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący: SSR Joanna Chała - Małkowska

Protokolant: Karolina Celek

po rozpoznaniu w dnia 05 kwietnia 2017r. w W.,

na rozprawie

sprawy z powództwa **M. S.**

przeciwko (...) **Spółce akcyjnej z siedzibą w S.**

o zapłatę kwoty 4.157,40 zł

I. zasądza od pozwanego (...) Spółki akcyjnej z siedzibą w S. na rzecz powoda M. S. kwotę 4.157,40 (cztery tysiące sto pięćdziesiąt siedem 40/100) złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 19 maja 2016 roku do dnia zapłaty;

II. zasądza od pozwanego (...) Spółki akcyjnej z siedzibą w S. na rzecz powoda M. S. kwotę 1.425 (jeden tysiąc czterysta dwadzieścia pięć) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 1.217 (jeden tysiąc dwieście siedemnaście) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;

III. wyrokowi w punkcie I. nadaje rygor natychmiastowej wykonalności.

Sygn. akt XVI GC 3690/16

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 08 lipca 2016 r. powód M. S. prowadzący działalność pod firmą (...) wniósł o zasądzenie od pozwanego (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w S. kwoty 4 157,40 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 19 maja 2016 r. oraz kosztami procesu według norm przepisanych w tym kosztów zastępstwa procesowego. W uzasadnieniu powód wskazał, iż dochodzona kwota stanowi odszkodowanie należne mu na podstawie umowy cesji wierzytelności od pozwanego jako ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej sprawy szkody, obejmujące koszt wynajmu auta zastępczego (pozew k. 2-7).

W oparciu o tak zaprezentowane żądanie, w dniu 26 lipca 2016 r. Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy w W., XVI Wydział Gospodarczy wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym w sprawie o sygnaturze akt XVI GNc 5897/16, mocą, którego uwzględnił powództwo w całości (nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym k. 33).

W sprzeciwie od powyższego nakazu zapłaty pozwany (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w S. wniósł o odrzucenie pozwu oraz o zasądzenie na jego rzecz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Pozwany podniósł brak legitymacji czynnej po stronie powodowej, wskazując, iż z przedłożonych dokumentów nie wynika, iż poszkodowanym w kolizji z dnia 08 grudnia 2015 r. był P. K., gdyż występuje on jedynie

jako leasingobiorca. Jednocześnie pozwany nie kwestionował swojej odpowiedzialności za powyższą szkodę, jednakże jego zdaniem postępowanie likwidacyjne było przeprowadzone w sposób rzetelny i wypłacona w jego toku kwota odpowiada zasadnemu czasowi najmu pojazdu zastępczego

(sprzeciw k. 40-45).

Następnie pismem z dnia 16 grudnia 2016 r. pozwany uznał powództwo w niniejszej sprawie (pismo k. 96).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 08 grudnia 2015r. doszło do kolizji drogowej, w wyniku której uszkodzony został samochód marki K. (...) o nr rej. (...) C, stanowiący własność P. K.. Sprawca kolizji legitymował się zawartą z (...) SA umową ubezpieczenia w zakresie odpowiedzialności cywilnej (bezsporne).

W dniu 01 marca 2016 r. P. K. zawarł z M. S. prowadzącym działalność gospodarczą pod firmą (...) z siedzibą w W. umowę najmu samochodu zastępczego marki F. (...) o nr rej. (...). Poszkodowany zobowiązał się zapłacić wynajmującemu czynsz w wysokości 260 zł netto za dobę najmu (bezsporne, umowa najmu k. 12).

Jednocześnie z podpisaniem umowy najmu poszkodowany P. K. zawarł z M. S. umowę przelewu wierzytelności należności wynikającej z prawa do zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego w związku ze szkodą komunikacyjną z dnia 08 grudnia 2015 r., likwidowaną przez (...) SA jako ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej sprawcy szkody. Poszkodowany złożył również oświadczenie o konieczności najmu pojazdu zastępczego (bezsporne, umowa przelewu wierzytelności k. 21-22, oświadczenie najemcy k. 24).

Poszkodowany korzystał z pojazdu zastępczego w okresie od 01 marca 2016 r. do 17 marca 2016 r. W dniu 22 marca 2016 r. M. S. wystawił fakturę VAT na kwotę 5 436,60 zł brutto obejmującą koszt wynajmu pojazdu zastępczego ze wskazaniem stawki jednostkowej najmu w wysokości 260 zł netto za dzień najmu (bezsporne, protokół zdawczo – odbiorczy k. 22, faktura VAT k. 18).

Pismem z dnia 29 marca 2016 r. pełnomocnik M. S. wezwał (...) S.A. do zapłaty kwoty 4 420,00 zł tytułem najmu pojazdu zastępczego poszkodowanemu P. K. w związku z kolizją z dnia 08 grudnia 2015 r.

W odpowiedzi na powyższe (...) S.A. uznała roszczenie jedynie w części co do kwoty 1 279,20 zł, uznając za zasadny okres najmu w ilości 4 dni (bezsporne, zgłoszenie roszczenia z 29.03.2016 r. k. 26, pismo k. 29).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie wyżej wskazanych dokumentów i ich kserokopii, złożonych do akt sprawy, twierdzeń stron, co do okoliczności niespornych.

Należy stwierdzić, iż nie ma przeszkód, aby dopuścić jako dowody złożone kopie dokumentów, jeśli nie ma zastrzeżeń co do ich niezgodności z oryginałem. Sąd uznał, iż dokumenty złożone w sprawie stanowiły dokumenty prywatne w rozumieniu art. 245 k.p.c. i stosownie do treści art. 233 § 1 k.p.c. dokonując ich oceny w ramach swobodnej oceny dowodów uznał je za wiarygodne i przydatne dla ustalenia stanu faktycznego. Sąd zwrócił jednak uwagę, że dokumenty prywatne stanowiły jedynie dowód tego, że określone w nich osoby złożyły oświadczenia treści w nich zawartej.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo podlega uwzględnieniu w całości.

Roszczenie dochodzone w niniejszym postępowaniu powód wywodził z umowy cesji zawartej w dniu 01 marca 2016 r. z poszkodowanym P. K., na podstawie której, jako cesjonariusz nabył wierzytelność poszkodowanego z tytułu prawa do zwrotu kosztów najmu auta zastępczego, przysługującą jej w związku ze szkodą komunikacyjną z dnia 08 grudnia 2016 r. Nabyta przez powoda wierzytelność była de facto wierzytelnością o zapłatę przez pozwanego odszkodowania za szkodę poszkodowanej za skutki ww. kolizji, w postaci kosztów najmu samochodu zastępczego.

W przedmiotowej sprawie strona pozwana uznała powództwo.

W niniejszej sprawie powód dochodził zasądzenia od pozwanego kwoty 4 157,40 zł, z ustawowymi odsetkami od dnia 19 maja do dnia zapłaty tytułem nieuiszczonej części kosztów związanych z wynajęciem samochodu zastępczego, które to koszty pozwany, jako ubezpieczyciel, powinien zapłacić na podstawie polisy ubezpieczeniowej OC. Wierzytelność odszkodowawcza przysługująca właścicielowi pojazdu została scedowana na rzecz powoda.

Pozwany w sprzeciwie od nakazu zapłaty nie kwestionował swojej odpowiedzialności, co do zasady, a jedynie co do jej wysokości wskazując, iż okres wynajęcia samochodu zastępczego w tej konkretnej sprawie należało określić na 4 dni i zasadnym było wypłacenie odszkodowania w łącznej wysokości 1 279,20 zł i odszkodowanie w tej właśnie kwocie zostało przez ubezpieczyciela uiszczone.

Powód swoją legitymację procesową wywodził z umowy cesji wierzytelności z dnia 01 marca 2016 r., na podstawie której nabył od P. K. wierzytelność dochodzoną pozwem. Jak wynika z art. 509 kodeksu cywilnego, przelew wierzytelności (cesja) polega na przeniesieniu wierzytelności z majątku dotychczasowego wierzyciela do majątku osoby trzeciej na mocy umowy zawartej między zbywcą wierzytelności (cedentem) a jej nabywcą (cesjonariuszem). W umowach cesji strony określiły zarówno wierzyciela, jak i dłużnika cedowanej wierzytelności, a także jej źródło, tj. szkodę komunikacyjną, markę uszkodzonego samochodu i jego numer rejestracyjny, nr szkody, wskazując, iż szkoda jest likwidowana przez (...) SA. Ważność wskazanej umowy cesji wierzytelności nie była kwestionowana przez stronę pozwaną. W konsekwencji należy uznać, iż powód nabył skutecznie wierzytelność wobec pozwanego.

Przystępując do dalszej analizy sprawy przede wszystkim należy zaznaczyć, iż pismem z dnia 16 grudnia 2016 r. pozwany uznał powództwo w niniejszej sprawie.

Zgodnie z art. 213 § 2 k.p.c. Sąd jest związany uznaniem powództwa, chyba, że uznanie jest sprzeczne z prawem lub zasadami współżycia społecznego albo zmierza do obejścia prawa. Uznanie powództwa jest aktem dyspozycyjności materialnej pozwanego, który za zasadne uznaje zarówno roszczenie powoda, jak i przyznaje uzasadniające je przytoczone przez powoda okoliczności faktyczne, a w konsekwencji godzi się na wydanie wyroku uwzględniającego żądanie pozwu. Sąd jest związany uznaniem. Obowiązany jest jednak dokonać oceny, czy czynność ta nie jest sprzeczna z prawem lub zasadami współżycia społecznego albo zmierza do obejścia prawa.

Sąd w myśl powołanego przepisu zbadał czy uznanie powództwa nie jest sprzeczne z prawem lub nie zmierza do obejścia prawa. Na gruncie rozpoznawanej sprawy Sąd nie znalazł jednakże przyczyn, dla których uznanie to mogłoby budzić wątpliwości. Nadto przedłożony materiał dowodowy w sprawie zdaje się potwierdzać zasadność roszczenia powoda we wskazanej wysokości. Przede wszystkim powód przedłożył podstawę zobowiązania stron w postaci umowy najmu i faktury VAT, a także w postaci umowy cesji.

Mając więc na uwadze powyższe, Sąd uznał, iż powodowi przysługiwało odszkodowanie za wynajem pojazdu w kwocie 5 436,60 brutto. W związku z tym, iż pozwany uiszczył w toku postępowania likwidacyjnego kwotę 1 279,20 zł brutto zł, to na podstawie art. 361 § 2 k.c. w zw. z art. 805 § 1 k.c. należało zasądzić na rzecz powoda nieuiszczoną część kosztów wynajęcia samochodu zastępczego czyli kwotę 4 157,40 zł (5 436,60 zł – 1 279,20 zł = 4 157,40 zł).

Zgodnie z art. 481 § 1 k.c. jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Powód w zakresie roszczenia odsetkowego żądał zasądzenia odsetek od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Sąd w zakresie orzekania związany jest żądaniem pozwu. Pozwany w niniejszej sprawie wniósł o zasądzenie odsetek od dnia 19 maja 2016 r. tj. od dnia następującego po dniu wydania decyzji przez Towarzystwo (...) o przyznaniu części żądanych kosztów tytułem najmu pojazdu zastępczego do dnia zapłaty.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. Przepis ten formułuje zasadę odpowiedzialności za wynik procesu oraz zasadę kosztów niezbędnych i celowych. Zgodnie z treścią tego przepisu strona przegrywająca sprawę

obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi koszty procesu. Ponieważ pozwany przegrał proces w całości, należało go obciążyć kosztami procesu. Na koszty celowego dochodzenia praw składały się w postępowaniu należna opłata od pozwu w kwocie 208 zł oraz wynagrodzenie pełnomocnika procesowego powoda będącego adwokatem w wysokości 1200,00 zł) ustalone na podstawie § 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015 r. poz. 1800) oraz kwota 17,00 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa. Zatem niezbędne koszty procesu (w rozumieniu art. 98 k.p.c.) poniesione przez powoda wyniosły łącznie 1425,00 zł.

Wobec uznania przez pozwanego powództwa w całości, wyrokowi należało nadać rygor natychmiastowej wykonalności w zakresie pkt I wyroku, zgodnie z art. 333 § 1 pkt 2 k.p.c., o czym Sąd orzekł w pkt. III wyroku.

Mając na uwadze powyższe orzeczono jak w sentencji.